

DOROTHY
KOOMSON

Šokoladinis pabėgimas

Alma littera

Pirmas skyrius

Negali būti!

Tu plūduriuoji jūroje šokolado.

Švelnutėlio, šilto, saldaus, jaudinančio... raminančio, guodžiančio, aksominio. Jis apgobia tavo pavargusį nuogą kūną. Jį apkloja. Glosto. Atima visus tavo skausmus ir rūpesčius. Šokoladui pliuškenant odą, nuplaunama viskas – pasaulis, tikrovė, žmonės. Ramiai, šv...

– Aš, hm, vadinasi, išeinu.

Šitai neįsilieja į mano šokoladinę nirvaną. Praplėšiu neišmiegotas akis, apsičiuopiu.

Oi. Aš anaip tol ne kreminiame vandenyne iš kakavos. Gunksau prie krūtinės pritrauktais keliais ant savo sofas, galva ant kelių, nuogas kūnas aptrauktas balkšvu rankšluostiniu chalatu. Veidrodžio nereikia – ir taip žinau, kad veidas neišsiilsėjus sudribęs, juodrudės akys apsiblaususios, o paprastai tvarkingi sulig žandais pakerpami juodi plaukai styro tokia daugybe smailių ir smaigalių, kad primena gotikinę kaltinės geležies statulą. Ne, labiau nuo savojo rojaus nebegalėčiau nutolti, net jei ir stengčiausi. Ypač kai mano svetainėje stovi vyras, inkščiantis, kad išeina.

Lyg besiantinančioji prie kartuvių kilsteliu galvą ir atsuku jam veidą.

Gregas apsirengęs: vidurnakčio mėlynumo stambaus rašto džemperis po kelius siekiančiu paltu. Tamsiai mėlyni džinsai.

Skersai krūtinės – juodas plokštelių krepšio diržas. Apsirengęs. Visišškai. Ir kogi stebiuosi? Juk išeina – negi stovės su apatinėmis kelnėmis?

Jis irgi žiūri į mane, akivaizdžiai laukdamas, kad prabilčiau. Kad atsakyčiau į pareiškimą, jog ketina išeiti.

Aš vilkinu laiką – nuleidžiu kojas, saugodamasi, kad kas nesušvytruotų iš po chalato. Pradedu žaisti su juodų plaukų smailgaliu – suku jį apie rodomąjį pirštą, mėgindama nežiūromis užmegzti akių kontaktą.

Ir kaip turėčiau elgtis? Taip seniai šitai dariau, kad pamiršau, kaip elgiamasi. Dėtis nerūpestinga? Abejinga? Entuziastinga? Romia? Karštligiška?

Betgi turi būti dar ir kažkas sakoma. Kas? „Laimingo kelio, ačiū už visą šį seksą“ ar „nešdinkis ir daugiau niekuomet nebeužtemdyk man miegamojo“?

O kaip pusryčiai? Esu kuo tikriausia, kad dera juos siūlyti. Bet gal kitąkart, ką? Jis tikrai nenorės šito tęsti, likdamas pusryčių. Norės? Bet jei dabar išeis, ką darysim pirmadienį? Kaip mes elgsimės – kaip išvis būsime, – reikalui likus kyboti ore?

Atsakymo reikalingų klausimų tiek daug, kad pamanytum, jog kažkas turėjo parašyti instrukciją, argi ne? „Mažąjį didelių suklydimų vadovą“ ar ką panašaus. Būtų susigrobęs pinigų.

Turbūt reikia imtis kompromiso. Nei pusryčiai, nei pro duris... Taksi! Aš jam pasiūlysiu taksi. Taip jis čia pakankamai užsibus, kol vienam iš mūsų išsprūs: „Šito niekuomet nebuvo, gerai?“ Paskui mes susitarsime apie tai nebeužsiminti. Niekuomet. O tada jis turės malonėti išminti.

Atsikrenkščiu, prisiverčiu užmegzti akių kontaktą. Plaukų sruoga aplink smilių apsukta taip tvirtai, kad galas tvinkčioja.

– Gal kviesti taksi? – paklausiu nutaisiusi malonų, ramų toną.

Niekas neįtartų, kad man sunku prakvėpuoti – sunku bus tol, kol jis dings.

Šokoladinis pabėgimas

– Ne, eisiu pats. Trauksiuosi tau iš kelio, – atsako tas ir nekrusteli.

– Tikrai? – neatstoju aš.

Jis linkteli, bet vis tiek nekruta – nerodo ženklų, kad žinotų, kaip judama.

– Gi jokių sunkumų, išties, – tariau. – Tu stovi, aš rodau į tave ir kviečiu: „Taksi!“ Paprasta, nors numirk. Šitaip darau visad.

Jis spokso į mane.

Aš – į jį.

Vadinasi, pusryčiai.

Antras skyrius

Sujauktis

Gregas atidaro arčiausiai durų stovinčio rakando apatinę spintelę, ištraukia baltą pjaustymo lentą. Paskui truktelį viršutinį stalčių, panaršo tinkamo peilio.

Aš stoviu ir žiūriu. Raudonoje ir baltoje mano virtuvėje jis sukasi taip lengvai, kad bemaž nustembu, kaip čia negyvena. Virtuvė gi mano, ne jo.

Iš uždurio nusikabinęs raudoną prijuostę, užsineria ją ant galvos, užsiriša per pusiaują, tada pasiraito džemperio rankoves. Pala pala, šita virtuvė – mano? Ar tikrai aš prijuostės savininkė? Tos, ant kurios užrašyta... „Svajonių kimšiny“? Ironiją aš suprantu, o Gregas nusivaipo iš žodžių ant savo krūtinės ir viltingai patrina rankomis.

Kai atidarau šaldytuvą, žvilgsnis iškart užkliūva už milžiniškos šokolado plytos, įsitaisiusios viršutinėje lentynoje. Ko tik tučtuojau nepadaryčiau dėl poros kvadratėlių. Ką tik supratau, kad įtemptomis sąlygomis dirbti be jų negaliu. Kad kai darosi sunku, man reik šokolado. Betgi niekas negali žinoti, kad kartais šokoladas man būna pusryčiai. Daržovių skyriuje sužvejojusi svogūną ir paskutinį pomidorą, švysteliu jam. Pusryčiams mes kepsim omletą. Žinot, juk pusryčiai, šitas marmalas, į kurį esu mirkoma*.

* Taip, tą nelemtą juokelį paleidau aš, betgi jis galėjo pasielgti taip, kaip, girdėjau, tokiose situacijose pasielgia dauguma vyrų: tekant saulei pasipustyti padus ir mane palikti užverstą dulkėmis.

Gregas viena ranka sugauna svogūną, kita – pomidorą, bet, užuot ėmęsis darbo, nustveria kapojamąjį peilį ir medinį šaukštą. – Žiūrėk, – taria ir daiktus vieną paskui kitą šveičia į orą.

Aš apdujusi susiveržiu chalato diržą, kone nutraukdama kraujo apytaką, tada, braukdama ranka per plaukus, priglostau keletą juodų smailių. Žiūriu, kaip Gregui žongliruojant ore šoka svogūnas, pomidoras, medinis šaukštas ir peilis. Kildamas peilis prasilenkia su svogūnu, leisdamasis šaukštas – su pomidoru. Peilis kyla vėl, taip pat ir svogūnas. Seku akimis dailias šių daiktų ore brėžiamas linijas. Esu pakerėta. Jų prieštaringo grožio, prigimtinio žonglieriaus grakštumo. Tiesiog svaidant daiktus, taip gražu, rafinuota nebūtų. Aš visuomet norėdavau žongliruoti, kad daiktai sklęstų, šoktų, bet tam neturiu koordinacijos. Gregas žongliruoja puikiai. Pasipūtėlis.

Šunsnukis.

Taip pirmiausia pagalvojau apie Gregorį Valtersoną, kai su juo susipažinau. Visiškas šunsnukis. Tuokart jis su savo geriausiu draugu Metu sėdėjo bare. Metas kelios savaitės susitikinėjo su Džene, mano geriausia drauge, tad jie pasikvietė mane ir Gregą pasivaišinti, idant visi susipažintume. Dženė nėrėsi iš kailio, kad aš pamėgčiau Metą, ir manė, jog susitikimas su geriausiu Meto draugu, kuris, sprendžiant iš visko, paprastai būdavo prie jo prilipęs, paskatintų tą pamėgimo procesą, vadinasi, reikia vaišintis.

Aš šeštadienį turėjau dirbti, tad į barą kone įlėkiau, sutrikusi ir nervindamasi, kad vėluoju.

– Ambe, čia Gregas – geriausias Meto draugas, – pristatė Dženė, nesveikai išsiviepusi, šaudydama akimis nuo vieno prie kito. – Gregai, čia mano geriausia draugė Amberė. Ambe jos niekada nevadink – nepakenčia. Mano, kad tai perdėm asmeniška, juolab kai jos nepažįsti. Ambe ją leidžiama vadinti tik man. Užtat Gregas nieko prieš būti vadinamas Gregu ar Gregoriu. Jis su savo vardu apsieina paprastai.

Dženei pliauškiant toliau, aš nužvelgiau šitą Gregorį, kuris nesipriešino vadinamas Gregu, ir krūptelėjau – sakytum, kas būtų tvojęs per veidą. Meto būta patrauklaus, bet Gregas... Gregą sukūrė kažkas, kas nežinojo, kada sustoti, kažkas, kas patiektas aukščiausios rūšies sudedamąsias dalis nusprendė atiduoti vienam vyrui, užuot sąžiningai išdėliojęs į lėkštes visai vyriškai giminei. Grego akys, pavyzdžiui, buvo lyg „Minstrels“, lyg pora blizgančių tiršto tamsiojo šokolado diskų. Plaukai nuo juodumo net mėlyni, apkritę veidą ilgomis saldymedžių garbanomis. Tvirtas kaulėtas veidas dailiai aptrauktas rusva oda. O lūpos... jo lūpos tokios sultingos kaip rausvi „Jelly Baby“ guminukai.

Grego „Minstrels“ akys mano juodruodes užlaikė mažumėlę ilgiau, nei reikėjo, tada „Jelly Baby“ burna išsišiepė ir tarė:

– Sveika.

Pratisai, iš lėto, neslepiai seksualiai.

Šunsnukis, pagalvojau, ir, šyptelėjusi sučiauptomis lūpomis, išspaudžiau sarkastišką pasisveikinimą. Visiškas šunsnukis. Kad ir kaip gardžiai jis atrodė, kad ir kaip norėjosi lyžčioti jam akis, lūpas ir plaukus, buvo aiškiau negu aišku: Gregas – gražuolis. Gregas tai žinojo. Gregas naudojosi tuo kiekviena pasitaikiusia proga. Bet aš turėjau būti maloni. Metą Dženė buvo įsimylėjusi iki pamišimo, nors jie susitikinėjo tik trys savaitės („Ambe, manau, kad jis – vienintelis, tikrai“), taigi šis vyras mano gyvenime kurį laiką pabus. Teks su juo taikstyti.

Mes pradėjome retkarčiais matytis susitikdami su Metu ir Džene, paskui jis ėmėsi dėti gan trikdančias pastangas (elektroniniai laiškai, skambučiai į darbą, kvietimai kartu papietauti, nes dirbame mieste netoli vienas kito), tad aš irgi turėjau dėti – turiu omeny pastangas.

Pirmąkart kartu papietauti išėjau tam, kad įsitikinčiau savo nuovokumu – jis valandą prapliaukš apie save, kiekviename blizgiame paviršiuje ieškos savo atspindžio, taip nepalikdamas abejonės, koks yra šunsnukis. Deja, likau nenorom nustebinta –

Grego turėta tokio sumanumo, žinių ir proto, su kokiais gyvenime buvau susidūrusi vos keletą kartų, negana to, jis nėkart nepaieškojo savo atvaizdo ant sviesto peilio.

Paskui mes vis išeidavome kur nors vieni. O po trejų metų Gregoris Šunsnukis Valtersonas tapo antru geriausiu mano draugu. Buvo antrasis visuose mano greitųjų telefono numerių sąrašuose, antras asmuo, kuriam skambindavau, kai nutikdavo kas nors svarbaus, antras, su kuriuo leisdavau daugiausia laiko po Dženės. Mes pasikalbėdavom ir elektroniniu paštu susirašydavom kasdien. Pagaliau gi jis Gregas. Mano draugas. Kad ir šunsnukis, bet dabar – draugas, taip jau pasitaikė, kad šunsnukis. Niekas daugiau. Tikrai – iki vakar naktužės.

– Na? Na? Apie ką mąstom? – klausia jis pasisukdamas, kad savo žongliravimą pademonstruotų kaip pridera.

Dar man nespėjus atsakyti, suklysta gaudydamas, visa darna sutrinka, ir peilio ašmenys skrieja jam į ranką. Vos spėjus ją patraukti, peilis nukrinta ant grindų, jam pavymui – kiti reikmenys. Šaukštas nudarda per virtuvę, iš paskos nurieda svogūnas. Užtat pomidoras, pernokęs ir, šiaip ar taip, per bliūškus kautis, tēksteli, sultys, minkštimas ir sėklos ištrykšta ant raudonų ir baltų linoleumo plytučių.

Gregas dėbteli į ištežusį pomidorą, paskui į mane.

– Oi, – taria.

– Oi? – klausiu aš. – Ką nori pasakyti?

Jis patrauko pečiais.

– Oi.

– Skuduras, vanduo. – Aš parodau į kriauklę. – Kuopk.

– Atleisk, drauguže, juk matei mano miegamąjį – žinai, kad nekuopiu.

Jis pakelia svogūną, vėl eina prie spintelės, išsitraukia švarų peilį, grįžta prie pjaustymo lentos ir nupjauna svogūno galiuką. Lupdamas viršutinį lukštą, net ima švilpauti.

– „Nekuopiu“, kaipgi, – perrėkiu jo nemelodingą švilpavimą. – Pasisekė, kad neištvatiju tavęs arbatiniu šaukšteliu, tu akiplėša.

Gregas nusijuokia. Juokas toks šiltas, paprastas, kad jau seniai turiu įtarimą, jog eina kažkur giliai iš širdies. Girdint jį, atrodo, kad tiesiai į ausis plūsta saulė, pajunti, kaip pasklinda po kūną ratilais. Jo juokas mane dažniausiai prajuokindavo. Bet dabar tegaliu išspausti šykščią šypseną.

Po kelių sekundžių jau tupiuosi su šlapia sugeriamąja šluoste valyti pomidoro traiškalo.

Kaip keista, galvoju. Lyg jis čia būtų kas rytas. Bet kas, pasižiūrėjęs į mus, pamatęs, kaip jis pjausto, o aš kuopiu, pamanytų, jog mes...

Pakeliu šiukšlinės dangtį, bet prieš mesdama pomidoru išterlintą šluostę suklūstu – Grego kampe virtuvėje įtartinai tylu. „Tylu“ reiškia, kad jis kažką sukūlė ir mėgina nuslėpti įkalčius. Žuvo manasis puodelis Režisierius, žuvo ir puodukai su baisingomis katėmis, nupirkti mano mamos*. Atsisuku pažiūrėti, ką jis iškrėtė.

Man nudiegia paširdžius – Gregas žiūri. Atvirai, įžūliai spokso. „Minstrels“ akys, susmeigtos į mane, virsta milžiniškais baimės skrituliais. Tramdydamas mažytį, drovų šypsnį, jis atgauna savitvardą, nudelbia akis ir nususuka toliau pjaustyti.

Aš lapatuojančia širdimi, visa užsiplieskusi atsisuku į šiukšlių dėžę. Teškiu pomidorą ir šluostę, nuleidžiu dangtį.

Tai tik žvilgsnis, žvilgtelėjimas, vien tik išraiška, pasakau sau. Nieko nereiškia. Aha, ir aš galiu eiti vandens paviršiumi.

ČIRRRRR!

It negeidžiamas žadintuvas vėlaus šeštadienio ryto ramybę nutraukia telefono skambutis.

* Gerumėlis, žinant, kaip aš kelis sykius bandžiau jį egzistenciją nutraukti „ne-tyčiom“, bet tuos, regis, kokia laukinė jėga būtų saugojo.

Aš, nusipraususi po dušu, apsivilkusi pižamą, po pūkine antklode tysau ant sofos. Jam išėjus, mėginau grįžti į lovą, bet nustėrau pamačiusi, kokia mano miegamojo būklė. Sutaršyti patalai, ant grindų – prezervatyvų pakučiai, pintoje šiukšlinėje – panaudoti prezervatyvai, vakar vakare mano dėvėti rūbai išdraikyti po keturis kampus. Blogiausia – smirdi. Mumis. Tuo, ką veikėm. Net pakėlus didžiulį langą ir įleidus gaivaus vasario oro, tebetvyro smardas. Tarsi jis būtų persmelkęs sienų dažus, kilimą, lubas ir neketintų trauktis.

Tad aš elgiuosi taip, kaip pridera: jo nepaisau, žinodama, kad jei nepaisysiu pakankamai ilgai ir atkakliai, pats stebuklingai išnyks. Nudrožiu į dušo kabina, grįžusi suprantu, kad smardas nedingęs, tad spėriai nustatau aukštesnį nepaisymo lygį (tikrai turėtų suveikti). Kai snūdomis žiūriu filmą, sučirškia telefonas. Pakėlusį ragelį, suvapu „alio“.

– Sveika, Ambe.

Dženė.

DŽENĖ!

Akys tuoj atsimerkia, bemat atsisėdu tiesi kaip styga. Ką, po galais, jai sakysiu? Ar sakysiu? Dženei aš sakydavau viską, tik kad čia – kas kita. Žodžiu, kvaila. Dviem žodžiais – velniškai kvaila. Keturiolika žodžių: taip velniškai kvaila, kad negaliu tuo patikėti, ir negaliu patikėti, kad ten buvau aš.

– Sveika, mieloji, – tariu, dabar jau labiau išsigandusi nei mieguista.

Esama dar ir kokios galimybės, kad išplurpsiu. Dženė užduos keletą nekaltų klausimų, mane ištiks Tureto plepumo prieuolis ir išrėksiu baisiąją tiesą.

– Oi, atsiprašau, ar nepažadinau? – Dženė patyli, aišku, kad žiūri į laikrodį. – Šeštadieniniai tavo rytmečiai brangūs, ar ne?

Mano šeštadienių rytmečių brangumą ji prisimindavo tik pažadinusi mane skambučiu. Metas, jos vaikinai, dar žinomas kaip Grego geriausias draugas, šeštadienio rytais su Gregu

ir dar keletu vyručių Vudhaus Mure – parke, prie kurio gyveno Gregas ir Metas, – žaisdavo futbolą. Nors Dženė gyveno visas kelio gabalas nuo jo, kitoje miesto pusėje, Alertone, ir Metas ten praleisdavo marias laiko, vis tiek važiuodavo per visą Lidsą pažaisti su bernaičiais, kad ir kas. Kai tik nudumdavo automobiliu, Dženė skambindavo man. Mudvi plepėdavom, kol Metas grįždavo, tada aš nerdavau atgal po apklotais, kad dar porai valandėlių sumerkčiau akis. Sumerkdavau, jei nepaskambindavo Gregas – iškloti detalios ataskaitos apie futbolą ar apie naujausią savo pergalę. Arba, labiausiai tikėtina, apie vieną ir apie kitą.

– Ką tu, – susakau išsirdama į smailią arką, kad mėšlungis atleistų nugarą. – Jau šimtmetis, kai atsikėlusi.

– Tikrai? – kilsteli balsiuką Dženė. – Kodėl?

– Hm, nesimiega.

– Aha. Kaip vakarykštis vakaras? – klausia ji.

Žino. Gregas, su manimi apie tai, kas nutiko, nekalbėjęs, jiems jau papasakojo, ir ji skambina pažiūrėti, kaip ilgai tveršiu nepasakiusi jai. Plepys. Iš pradžių pasiliko pusryčių, paskui vypsojo į mane, dabar štai skleidžia gandas. Teisingus. Mūsų draugams. Bet gandai lieka gandais.

– Hm, vakaras? – atsargiai perklausiu.

– Še tau. Juk Gregas ėjo su tavim žiūrėti filmo, argi ne?

– Ak, taip. Taip. Atleisk.

– Ir kaip?

– Puikus. Jis puikus.

– Tu ir vėl! Aš apie filmą.

– Ak, atleisk, taip. Filmas kaip filmas. Gregui patiko, betgi jam patinka „varyk toliau“ filmukai, taigi gali suprasti. Aš sakyčiau, šiaip sau.

– Tiek to, nesvarbu. Ką veikėt po to?

– Hm... pavakarieniavom, paskui jis pasibuvo.

Mano lovoje. Kol dulkinomės. Visą naktį.

– Tai va kur jis buvo! Metas skambino pasakyti, kad ryte nevažiuos į futbolą, bet Grego nerado namie, ir mobilusis buvo išjungtas. Pamanėm, kad užgaišo ir pasiliko Šefilde.

– Kodėl Metas nežaidžia futbolo? – klausiu aš, griebdamasi šios galimybės pakeisti temą: kuo mažiau ji pliorps apie Gregą, tuo mažiau aš turėsiu progų prisipažinti.

Dženė sušnenka tyliau:

– Jis mane užmuš, bet tau turiu pasakyti. Metas paklausė, ko norėčiau gimtadienio proga, o aš: „Kad čia persikraustytum.“ Jis sutiko. Gyvensim kartu.

Aš suklykiu.

– Dieve mano! – suspingu į ragelį. – Negaliu patikėti – pagaliau! PAGALIAU! Ir negaliu patikėti, kad prireikė šešių milijonų metų pasakyti man! Nagi? Na? Klok.

Dženė sušnenka dar tyliau:

– Negaliu. Pasakysiu pirmadienį vakare, kai viskas bus oficialu. Niekam neprasitark. Ypač Gregui, jei pamatysi.

– Kodėl turėčiau matyti Gregą? – imu gintis. Gi jokių įtariamų nekeliu, negi keliu?

– O jei eisi papietauti ar šiaip kur? – atsargiai sako Dženė, pamanytum, mėgina atkalbėti, kad nešokčiau nuo daugiaaukščio. – Juk pietauti su Gregu vaikštai gana dažnai, a?

– Ak. Tiesa.

– Ar tau kas nutiko, drauguže? Kalbi, lyg būtum truputiuką...

– Nesusivokianti? Viso labo miego trūkumas. Žinai, nebesu tokia jauna, kokia būdavau.

– Gerai. Ką gi, pasistenk pamiegoti dabar. Metas čia, mes einame apsipirkti. Tai susitiksim pirmadienį, gerai? Maždaug šešios trisdešimt „Oranžerijoje“.

– Aha, tenai. Iki.

Jei man nebūtų buvę taip patogiu ten, kur sėdėjau, vos tik padėjusi ragelį būčiau apskriejusi garbės ratą savo svetainėje.

Esamomis sąlygomis pasitenkinau rankų ir kojų mataravimu ir šauksmu: „Taip! Tai-i-i-p! Tai-i-i-p!“

Pagaliau ji sulaukė. Didžiojo Meto įžado. Tikro, apčiuopiamo pareiškimo, kad jis apie jų santykius galvoja kaip apie pastovius. Tai didžiulis poslinkis Metui: šitas vyras kartais prisi-laikydavo nekvėpavęs, nes tam reikėdavo pastangų. Niekuomet nemaniau, kad saistysis.

Praeitą kartą, kai mudvi narstėm šią temą – reikia paminėti, kad narstėm labai, – Dženė tarė: „Norėčiau prieiti prie to, kad su Metu galėčiau kalbėtis apie viską, kaip su tavim.“

Nuo tos minties man teko apsigobti galvą atklode. Per mažiau nei dvidešimt keturias valandas padariau du neįtikimus dalykus: pergulėjau su Gregu, nuslėpiau tai nuo Dženės.

Liko tik atiduoti visas savo santaupas konservatorių partijai, ir visi žinotų, kad kūnų grobikų įsiveržimas* prasidėjo.

* Turimas galvoje populiarus mokslinės fantastikos filmas „Kūnų grobikų įsiveržimas“. (Vert. past.)